

ΧΑΡΗΚΑΝ πολύ, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, πού εἶδαν ἀδελφομένους τόν Πατριάρχη μας, μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπόν μας, εἰς τά πρόσφατα ἐγκαίνια τοῦ Γηροκομείου εἰς τό Δήλεσι.

Τό γεγονός εἶναι σημεῖον αἰσιοδοξίας καί εὐχόμεθα νά ἔχη συνέχεια καί νά εὖρη μιμητάς εἰς τούς "ἐγγύς καί τούς μακράν".

Ἡ ἐνότης τῆς ὀρθοδοξίας διατηρεῖται ὅταν προτιμοῦμε τήν "ἀπέραντον ἡδονήν τῶν καθορώντων τό κάλλος τό ἄρρητον" τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τίς κοσμικές "δόξες", πρωτοκαθεδρίες, θρόνους ἐπισκοπικούς καί Πατριαρχικούς καί τίς ἔριδες διά "αὐτοκεφαλίες" καί "εἰσπηδήσεις", τίς ὁποῖες τίς "χρυσώνουμε" ὑποκρινόμενοι ὅτι ἀγωνιζόμεθα τάχα διά τήν "Κανονικήν Τάξιν".

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι καί τό μεγάλο Σχῆσμα, δέν ἔγινε διά δογματικούς λόγους, ἀλλά διά τό ποιός θά ἔχει, "δεσποτικῶ τῷ τρόπῳ" τό "πάνω χέρι" εἰς τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, τό "πρωτεῖον", χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι πρέπει νά καταργηθῇ ἡ ἱεραρχία καί ἡ Κανονική Τάξις.

Ἡ διαφορετική ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, τά ἄζυμα, ἡ διαφορετική ἀμφίεσις καί τό περιλάλητον "filioque" καί ἄλλες μικροδοσφορές, ὑπῆρχαν πολύ πρό τοῦ Σχίσματος, οἱ ὁποῖες συνεζητοῦντο ὡς "θεολογούμενα", χωρίς νά διαταράζουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Βεβαίως μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου εἰς τούς Παπικούς καί Προτεστάντες ἐπῆλθεν κάποια ἀλλοίωσις τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος καί εἰς τήν θεωρίαν καί εἰς τήν πράξιν, ἐνῶ εἰς κάποιους ὀρθοδόξους ὑπάρχει σοβαρή ἀλλοίωσιν μόνον εἰς τήν πράξιν.

Ὅμως ὅλα τά τοῦ "κόσμου" "οὐκ ἄξια... πρὸς τήν μέλλουσαν δόξαν". (Ρωμ. Η18). Εἶναι "σκύβαλα" (Φιλιπ. Γ8) λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, δι' ὅλους ὅσους χαίρονται τήν ζωή "ὑπό τό πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος" (Sum species eternithatis).